

Հովհաննես Թումանյան

Ռոմանս

Երկու աչքով լալիս էր նա,
Վճիտ կաթիլքն արտոսրի
Թափվում էին կրծքի վերա
Սև աչքերից այն կուսի:

Նուրբ շրթունքը այրվում էին
Մատաղ սրտի կրակից,
Եվ համարձակ իմ առաջին
Լալով պատմում էր նա ինձ:

Ես ակնապիշ լսում էի

Այն պատկերով հիացած,
Եվ հիշում եմ միմիայն վերջի
Նրա խոսքերն, որ ասաց՝

«... Ա՛խ, չարտասվել ես չեմ կարող,
Ծանր է ապրել սիրազուրկ...»,

Եվ բարձրաձայն հեկեկալով
Դարձյալ թափեց արտասուք:

Յատուկ Պոէմ

1892

Յատուկ Պոէմ